

Валентина Фиданова-Коларова

Преди това

Асансьорът изскърца и спря на тринадесетия етаж. Мъжът излезе на площадката. Срещу него, закачена върху кожената тапицерия на вратата, блестеше табелка с надпис „психиатър“. Мъжът се поколеба за миг, натисна звънеца и зачака. Беше висок и слаб, с дълги и силни крайници. На челото му тъмнееше белег от наскоро заздравяла рана.

Докторът го чакаше, защото веднага отвори вратата и го покани да влезе. После през коридора го въведе в кабинета си. Тежки тъмновишневи завеси закриваха прозореца и в стаята бе тъмно като в нощ. Докторът ги дръпна с рязък жест и дневната светлина нахлу през затвореното стъкло. После се обърна и посочи на мъжа креслото срещу себе си. Мъжът седна и потъна в кожената тапицерия.

– Какъв е вашият проблем? – попита психиатърът и приглади сивата коса над челото си.

Беше нисък и набит, а бялата престилка седеше нелепо върху дребната му фигура. Единствено преклонната му възраст внасяше атмосфера на доверие.

– Превръщам се в кон – тихо и с напрежение сподели мъжът. Видя недоумението, което се изписа в погледа на доктора и поясни. – Дресирам конете в цирка и колкото повече общувам с тях, толкова повече започвам да приличам на кон. Трагедия, просто трагедия...

– Не разбирам – размърда се докторът, вече седнал зад бюрото си. – Вашият външен вид съвсем не...

– Нямам предвид физически – прекъсна го мъжът. – Започвам да приличам на кон психически. Представете си – направи кратка пауза, – вече не мога да спя легнал. По цяла нощ дремя, облегнат на таблата на спалнята, иначе не ме хваща сън... Напоследък, вместо да отговоря с „да“ или „не“, когато някой ме запита нещо, започвам да пръхтя доволно или сърдито и да кимам по няколко пъти упорито с глава. Клоуните в цирка ми се присмиват, а колегите ме гледат с неодобрение. Да не говорим за жена ми. Тя повече не иска да спи с мен, защото... – Мъжът замълча и се загледа в пода.

– Защото? – като ехо попита докторът.

– Ами... Нали знаете как го правят конете?!

– Как? – отново попита докторът.

– Ами... – мъжът набра смелост и каза забързано. – Отзад, а това никак не допада на жена ми. Освен това през цялото време докато се любим, цвиля безобразно. Срам ме е пред нея, неудобно ми е от самия мен! А съседите... – той поклати тъжно глава. – Ще свикват събрание на кооперацията, защото не желаят да живеят с „кон на втория етаж“,

така ме наричат вече... Въобще, какво да ви кажа, най-добре се чувствам при конете в конюшната. Напоследък започнах да харесвам една от кобилките. Почти съм влюбен в нея. Изпитвам ужас от мисълта, че един ден ще пожелае да я обладая! Вече нито една женска задница не ми се струва толкова красива и привлекателна, като тази на моята кобилка.

– Кога почувствахте за първи път, че се превръщате в кон? – попита докторът и в очите му проблеснаха розови искри, които изгаснаха също така внезапно.

Мъжът вдигна рамене. Изведнъж неочаквано странно поклати глава, наведе тяло напред, после назад и съвсем ясно изцвили. Психиатърът тънко се усмихна.

– Видяхте ли? – по лицето на пациента се появи уплаха. – Това не зависи от мен, докторе...

Сега тишината в кабинета се нарушаваше единствено от приглушения уличен шум, който нахлуваше през плътното затворения прозорец. Докторът се изправи зад бюрото си и бавно приближи към креслото. Застана срещу пациента и улови с поглед очите му.

– Отпуснете се. Ще опитам да върна съзнанието ви назад във времето. Не мислете за нищо, а оставете устата сама да разказва това, което ще покаже душата. Хайде, отпуснете се и заспете...

Гласът беше дълбок и плътен. Пациентът затвори очи, въздъхна с леко пръхтене и се унесе в хипнотичен сън.

Под краката му пари. Чува прашене на запалени дърва, а ноздрите му поемат огнен въздух. Отваря очи и се вижда превързан на дървен стълб сред жаравата. Мнозинството, дошло на екзекуцията, в здрача прилича на тъмно развъълнувано море. Стотици устни, осветени от разгарящата се кладата, го проклинат. Една грохнала старица се отделя от тълпата и едва докретала до кладата, хвърля наръч съчки в огъня. Поглежда го. Очите ѝ горят с червения пламък на жаравата. После бавно повлича крака обратно. Забрадката ѝ, почти смъкната на врата, открива редки коси, неестествено плътни към челото, напомнящи рога.

– О, свещена простота! – тъжно въздъхва от кладата изгарящият и чувства как месото по петите му започва да цвърчи на огъня. Закрепява от болката.

Полъхва вятър и с него един басов глас го призовава:

– Върви по-назад във времето. Преди това... в един друг живот, по-различен от...

– ...от този на човек – довършва унесен пациентът. – Аз съм череп, конски череп на дъното на езеро. Безличен, безок, позеленял от

водораслите и времето. О, колко съм грозен! Един замръзнал в езерото кон. Преди това съм силен водач в конюшната на жесток стопанин. Не приличам на жребците и расовите кобили в съседната конюшна, които господарят язди за удоволствие, а десетина слуги постоянно ги разчестват и хранят с хубав овес.

Тегля каруцата за мъртъвци. Много плачове и скърби съм слушал и отдавна съм свикнал с тях. Само с едно не мога да свикна. Всеки ден преди тръгване Коняря ми слага кожени капаци на очите. Не виждам нищо встрани и вървя само натам, накъдето ме насочва камшикът. Имам огромното желание да наблюдавам хората край мен. Те винаги са интересни. Но виждам само гърба или жестокото лице на Коняря, неговия почти кози череп и разярения му, излъчващ искри поглед. Светът на хората остава непознат за мен и това ме прави тъжен.

Една нощ организирах конете около мен. Разбихме дървената врата на конюшната и избягахме на една близка поляна. Но зимата и студът бяха нетърпими. Конете не знаеха какво да правят със свободата си и след няколко дни започнаха да се навъртат около конюшната. Надявах се, че Коняря ще ги прибере отново на топло и ще ги нахрани. Той сякаш не ги виждаше. Моите коне започнаха да ме обвиняват. Питаха ме за какво им е тази студена и гладна свобода и какво да правят с нея. Тогава реших да ги поведат към други по-топли земи и пасища. Вече всички тръгнахме, когато на нашето сбирище неочаквано се появи Коняря. Той размаха камшика си и ние ужасени и без строй побягнахме към господарското езеро. Коняря тичаше неестествено бързо след нас и ни прогонваше все по-близо към ледените му води. Така намерих смъртта си в замръзналото езеро, заедно с тези, които ме следваха.

Пациентът отвори очи и вдигна глава. Беше сънен и объркан. Странна умора бе свила лицето му.

– Какво стана, докторе?

Надвесен над него, дребният мъж в бяло не преставаше да го наблюдава.

– Нещо не се вързва – каза накрая той.

Помълча минута. После попита рязко, сочейки с пръст главата. Ноктите му бяха нечисти и дълги.

– От какво е този белег на слепоочието?

– Една кобила ме ритна в главата – стресна се от острия му тон пациентът.

– Защо ви ритна кобилата?

– Ами... – мъжът се беше изпотил от напрежение.

– Опитали сте се да я обладаете – докторът отново тънко се усмихна. – Била е вашата любима кобила, нали?!

– Не! За Бога, докторе! – дръпна се пациентът. – Не беше моята кобилка!

При думите „Бог“, психиатърът сви недоволно ноздри. По-скоро усещаше мирис на сяра, отколкото на тамян.

– Мисля, че беше конско отмъщение – сподели пациентът. – Обичам конете да ми се подчиняват безпрекословно и си служат често с камшика. Станал съм много жесток към тях.

– Да обобщим тогава – докторът се изправи и застана с гръб към прозореца. Слънцето бе започнало да залязва и вече обагряше белите облаци в оранжево. – Аз върнах душата ви назад в някои от нейните най-значителни прераждания. В началото тя се е преродила в тялото на кон – водач. Умен и любопитен, той се е възмушавал от ограниченията, които са били налагани от стопанина. За отхвърлянето на тази тирания вашата душа е избрала пътя на бягството. Вие сте организирали бягство на конете от конюшните, но само толкова. После просто сте замръзнали в езерото. Душата ви не е била доволна от стореното от вас приживе и е изчакала удобен момент, като е избрала друг път. Преродила се е в човек – водач, който е бил силна личност и се е борел срещу тиранията на католическата църква. От всичко това разбрах най-важното за душата ви, а то е следното.

Всяка душа в този свят е създадена да се бори за разрешаването на точно определен мирови проблем – в случая проблема за повсеместната тирания. В преражданията си тя постоянно е търсила разрешение на поставената ѝ задача. Сегашното ѝ прераждане във вашето тяло – тяло на дресьор на коне, мъчител и тиранин на същото животно, каквото е била преди, е нейното самонаказание за несвършената работа. Душата ви се самонаказва, като превръща естеството, в което съществува и живее в момента – вашето тяло – от човек в кон. Тя е започнала от психиката, а после постепенно ще промени и физиката ви.

Мъжът изцвили уплашено и втренчи големите си кафяви очи в психиатъра:

– Помогнете ми! Какво да правя?

Докторът бавно приближи лицето си към неговото и прошепна:

– Самоунищожете се. Никакви лекарства няма да помогнат. Хвърлете се под първия автомобил, унищожете тялото си, преди душата ви да го унищожи! Не вярвайте на Библията, че всички самоубийци отиват в Ада.

В стаята бе притъмняло и в ъглите цареше рехав мрак.

– Докторе...

– Така ще спасите единственото останало човешко в себе си – правото на избор. Направете го!

– Как? – преглътна уплашен пациентът.

– Скочете от тук – просто отвърна психиатърът и разтвори бавно и широко прозореца. Отдолу нахлу грохотът на големия град. – Хайде!

Пациентът пристъпи към очерталия се светъл правоъгълник като спънат кон с капаци. Белегът на слепоочието му почервеня от напрежение. Не разсъждаваше. Беше поразен от казаното и сега само се подчиняваше.

– Убеден ли си, че го искаш? – попита ниско докторът и в очите му блесна пламък.

Пациентът кимна и безропотно стъпи на ниския парапет. После затвори очи и политна надолу.

Докторът проследи с доволен поглед летящото тяло. С тъп звук то се разби върху уличното платно. От височината на тринайсетия етаж приличаше на проснал се върху асфалта кон.

– Сега вече си мой! – прошепна докторът. – Беше кон-водач, после се прероди в Ян Хус, но аз винаги бях край теб и те унищожавах. В следващото си прераждане ще служиш на мен и ще водиш армии...

Докторът приглади разрошената сива коса над челото си и отдолу се подадоха прикритите рога. После доволно мръдна с опашка под снежнобялата си престилка.

КРАЙ

© Валентина Фиданова-Коларова

Източник: <http://www.fantastika-bg.com> (през <http://sfbg.us>)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/889>]